

Carla de Jong
Nooit meer regen

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

‘Laten we vanmiddag naar het graf van je moeder gaan.’

‘Hè ja, gezellig!’ Nathan staakt de onthoofding van zijn eitje.

‘Je kunt er niet voor weg blijven lopen.’ Lily snijdt haar boterham met hagelslag in twaalf partjes. De middenstukjes bewaart ze altijd voor het laatst. Toen ze net samen waren maakte hij er een sport van om ze van haar bord weg te kapen.

‘Ik loop nergens voor weg. Ik heb gewoon niks met een graf. En ik ben laat klaar vandaag.’

‘Het is niet “een” graf en je verzint altijd uitvluchten.’

‘Ik ga heus wel een keer, alleen niet vandaag.’ Hij duwt zijn mes nu door de schaal heen en het eigeel druipt erlangs.

Lily legt haar hand op zijn arm. ‘Ik weet dat het moeilijk voor je is. Ik maak me soms gewoon zorgen.’

‘Zorgen zijn onzinnig.’ Hij kan zijn moeders stem haast horen.

‘Je slaapt slecht, dat wijst op een verstoord rouwproces.’

‘Ik verwerk de dingen op mijn manier.’ Hij neemt een hapje ei en probeert Lily’s blik te mijden. ‘Ik wil me concentreren op de operatie.’

‘Natuurlijk. Sorry, dat was ik helemaal vergeten. Wil

operatiesigaret.’ Ook hij schuimt zijn handen en onderarmen overdadig in.

Nathan houdt van de lucht die de belofte inhoudt van felle operatielampen, urenlange concentratie, slechts onderbroken door afgemeten vragen om klemmen en scalpels. Dat hij dit mag doen lijkt hem nog steeds weinig minder dan een wonder.

Even later buigt hij zich over een jonge vrouw. Onder de felle operatielampen glanst haar gezicht porseleinwit. ‘Ik ben dokter Van Hall, ik ga u opereren, samen met mijn collega dokter Tubberg, die komt u zo ook nog even begroeten.’ Hij hoeft haar niet te zeggen dat hij slechts arts-assistent is, dat zal haar onnodig angstig maken. ‘Ik ga u een paar eenvoudige vragen stellen. Of mag ik “je” zeggen?’

Ze knikt, suffig van de premedicatie. Ze is mooi en jong, een pechvogel.

‘Hoe heet je?’

‘Liz van Beek.’

‘Wat is je geboortedatum?’

‘28 juni 1990.’

‘Je bent al bijna geslaagd. Waar word je aan geopereerd?’ Het zijn de standaardchecks, hij kan ze droemen.

‘Mijn linkerborst, een tumor.’

‘Klopt. En die gaan we weghalen.’

Tubberg komt erbij staan. ‘Mevrouw van Beek, de

anesthesioloog gaat u zo in slaap brengen. Ik zie u na de operatie in de uitslaapkamer.'

Ze knikt en er glijdt een traan langs haar slapen. 'Ik ben nu al moe.'

'U gaat heerlijk slapen.'

Ze sluit haar ogen. De anesthesioloog heeft een makkie aan haar, na luttele seconden is ze vertrokken.

Tubberg wijst naar het met stift gemarkeerde deel van haar borst waar de tumor zich bevindt. 'We streven naar borstsparring, maar deze tumor is agressief in een jong lichaam. Zo nodig besluiten we alsnog tot amputatie.' Hij kijkt op de grote klok. 'Aanvang operatie tien over negen.'

Nathan snijdt heel voorzichtig, het scalpel is vlijmscherp. Tubberg volgt zijn bewegingen nauwlettend en geeft af en toe een aanwijzing. De tumor is grillig gevormd en heeft zich diep in de jonge borst gevreten. Hij denkt niet aan Liz van Beek, zijn aandacht is bij het monster dat hij moet uitschakelen. 'Iets ruimer,' zegt Tubberg. 'Ik vertrouw het omliggende weefsel niet.' Beheerst verwijdert Nathan nog enkele extra millimeters weefsel.

'Keurig,' zegt Tubberg. 'We kunnen sluiten. Denk om de drain.'

Een halfuur later bezoeken ze Liz van Beek op de uitslaapkamer. Ze hebben hun OK-muts nog op. 'Het is goed gegaan.'

‘Mijn borst,’ fluistert ze.

‘We hebben uw borst gespaard. De randen van het weefsel worden onderzocht, we hebben goede hoop.’ Ze begint te huilen.

Nathan pakt haar hand en knijpt er zachtjes in. ‘Huil maar even goed.’

‘Dat is óns werk,’ bromt de verpleegkundige die de controles doet. ‘Jullie staan in de weg.’

‘Roken,’ zegt Tubberg opgewekt.

‘Je wordt net zo’n goede arts als je vader.’ Ze zijn neergestreken in het park pal voor het Amsterdamse ziekenhuis. De mist is opgetrokken en de lucht is helderblauw. Een brutale duif strijkt voor hen neer, zijn kopje scheef in een zucht naar kruimels van het een of ander. ‘Ik kan me mijn eerste operatie met Callum nog zó voor de geest halen. Net zo’n vaste hand.’ De rookwolk die Tubberg uitblaast, kan de spijtige blik die over zijn gezicht glijdt niet verhullen.

Nathan registreert het vaag, maar zijn blijte trots overheerst.

Tubberg kucht langdurig. ‘Hoe gaat het verder met je?’ Nathan weet waar hij op doelt. ‘Het gaat wel. We hebben het lang zien aankomen natuurlijk.’

Tubberg knikt. ‘Tja, dat scheelt misschien een beetje, maar toch. Je moeder was zó’n bijzondere vrouw. Hoe gaat het met je stiefvader?’

Een scheutje schuldgevoel. Hij heeft zijn stiefvader al weken niet gesproken. 'Die redt zich wel. Hij is voor hun huwelijk lang vrijgezel geweest.' Alsof dat het gemis draaglijker maakt.

'Dan kan hij in elk geval koken.'

Dat valt te bezien. Vóór het huwelijk met Nathans moeder verbleef zijn stiefvader voortdurend in het buitenland en het lijkt Nathan sterk dat hij daar heeft leren koken. Zwijgend kijkt hij een oude dame na die haar rollator voortduwt, een keffertje voor in haar mandje. De stad verschuilt zich achter de wal van bomen en struiken en kruipt via vele ingangen naar binnen in de vorm van joggers, hondenliefhebbers en alcoholisten met halve liters bier van een obscuur merk in hun hand.

De liefde voor Amsterdam heeft zijn moeder hem met de paplepel ingegoten. Als enig kind kreeg hij stevast haar volle aandacht, ze nam hem overal mee naartoe. In een van zijn vroegste herinneringen zit hij in het fietszitje voorop bij zijn fiere moeder. De ene na de andere gracht glijden ze langs, het zonlicht glinsterend tussen het loof van de iepen. Achter hem zingt zij chansons van Jacques Brel en Edith Piaf, namen die hij pas later zou leren kennen. Op de Noordermarkt krijgt hij een soepstengel van de bakker en voor op de fiets peuzelt hij die op, een zakje krentenbollen in zijn andere knuistje geklemd.

Zijn vader draaide toen al slopende werkweken als chirurg. Vreemd genoeg heeft Nathan levendiger herinneringen aan de momenten waarop Callum thuis was dan aan de voortdurende aanwezigheid van zijn moeder. Een geheugen is een raar ding. De tien gouden jaren, denkt hij. Het was alsof de zon altijd scheen, tot het moment dat zijn moeder besloot verliefd te worden op een andere man.

‘Aan het werk,’ zegt Tubberg.

Haastig staat Nathan op, zijn baas mocht eens denken dat hij lui is. Op termijn hoopt hij diens plaats in de maatschap over te nemen. Dat zou hij een grote eer vinden. Zijn vader en hij zijn beiden opgeleid door de chirurg met kolenschoppen van handen die welhaast de meest verfijnde motoriek moet hebben van opererend Nederland.

Met gevaar voor eigen leven steken ze het drukke zebrapad over. Trams, taxi's en fietsers vechten om hun veronderstelde voorrang in deze gekke stad. Ze bereiken weer veilig de hoofdingang van het ziekenhuis. Tubberg zet koers naar de Spoedeisende Hulp. Nathan loopt langs de poli-chirurgie, waar zijn collega's nog bezig zijn om hun ochtendspits weg te werken.

‘Nathan!’ Een vertrouwde stem roept hem.

‘Callum.’ Ze hebben een stilzwijgende afspraak. In dit gebouw zal hij hem nooit papa noemen. Het gaat hem gemakkelijk af: ergens rond de scheiding van zijn ou-

ders is hij begonnen hen bij hun voornaam aan te spreken. Niet consequent, meer zoals het uitkomt.

Zijn vader legt een dossier op de balie van de recepti-
niste en geeft haar met gedempte stem aanwijzingen.
Twee minuten, gebaart hij met opgestoken vingers.
Callums witte jas dwarrelt om zijn bovenlichaam als
hij op zijn klompen op hem toe snelt. Hij is vermagerd,
denkt Nathan.

‘Nathan, wat fijn dat ik je zie. Hoe gaat het met Liz van
Beek?’

‘Heel goed. We hebben haar borst weten te sparen.’
Callum pakt hem bij zijn schouders. ‘Dat is goed
nieuws. Die arme vrouw.’ Zijn vader heeft Liz van
Beek slechts één keer ontmoet en haar toen meteen
doorverwezen naar Tubberg, die door collega’s met
lichte spot ‘de borstenman’ wordt genoemd vanwege
zijn specialisme. Zijn vader pauzeert een paar secon-
den, waarin hij – Callum kennende – vast aan de jon-
ge vrouw denkt. Dan is zijn zoon weer in beeld. ‘Was
Tubberg tevreden?’

Nathan voelt zijn borstkas zwellen. ‘Heel tevreden.
Hij vergeleek me met jou.’

‘In positieve zin, mag ik hopen?’ Callums lachje is voor-
zichtig.

‘Wat is dat toch met jou en Tubberg? Natuurlijk was
hij positief.’ Hij werkt nu al ruim een jaar in hetzelfde
ziekenhuis als zijn vader, en nog steeds weet hij niet

wat er tussen die twee speelt. Ze vallen elkaar nooit af, die code onder specialisten is in beton gegoten, maar wanneer de ander ter sprake komt zijn ze altijd gereserveerd. Hij heeft Callum er wel eens naar gevraagd. Die lachte, een beetje zoals nu, en zei: ‘Tubberg en ik hebben het grootst mogelijke respect voor elkaars werk. We waren ooit vrienden.’ De lijnen in zijn gezicht verdiepten zich. ‘Geloof me, Nathan, vriendschap en werk gaan slecht samen.’

Hij vroeg nog door, maar Callum wilde er niets meer over loslaten. Zo ging dat met zijn vader. Hij was vernoemd naar een Britse overgrootvader en had behalve diens naam ook de Engelse ingetogenheid overgeërfd. Callum wijst naar de grote klok achter Nathan. ‘Ik moet door, ik loop uit. Heb je om één uur tijd voor een lunch?’

‘Mijn poli begint om halftwee.’

‘Mooi. Ik wil alles horen over de operatie.’ Callum pakt zijn arm en knijpt er heel even in. Dan is het moment alweer voorbij.

Zijn vader loopt naar een oudere man in een witte djellaba die bij het koffieapparaat staat te puzzelen. Nathan ziet hoe hij de man hartelijk de hand schudt en hem helpt met het keuzemenu. Even later verdwijnen ze in het zwarte gat achter de receptie, waar Russisch roulette regeert en waar wordt gehuild als de gehoopte effecten van de behandeling zijn uitgebleven en breed